

Szálinger Balázs

Négy fiú

*Van négy fiam a hegy túloldalán,
Az egyik szőke, görbén áll a másik,
A harmadik vékonyka mint a nád,
A negyedik jólelkű és szelíd.*

*Egyszerre markolták el a szívemből
Mind a négyet, aztán eggyé mosódtak
Kóbor költővé és királyfióá,
Imre herceggé és Corvin Jánossá.*

*Most facsoportot nevezünk el róluk
Weinfurtner Zsigmond, egy orsovai
Szőlősgazda földjénél, kifeküdtünk
Ide piknikezni a szerlemmel.*

*Meseországi illatban ülünk
Vízszintesen verő aranyos fényben,
Boldogok vagyunk, öröset iszunk,
S a fákra is illik az új nevük.*

*Weinfurtner Zsigmond, ez az öreg róka
Kipróbálta, hogyan dalol a szőlő
Az ország legmélyebb pontján, alig
Hatvan méterrel a tenger fölött,*

*És akármit intéz a négy fiam
Az életben, tudom, hogy egy napon
Találkoznak azzal a facsoporttal,
Amit helyettük szeretett az apjuk,*

*Mert a víz az olyan, hogy lefelé megy,
És elhozza őket a nagy folyó,
Jöjjenek bár had élén győztesen
Vagy megvakítva, papírcsónakon.*

Turbinamező

Novák Tamásnak

*A meteorerdei telepnél kiérsz a vízhez,
S az „Egyéves vörös tornyok eladók”-tábla magasságában
Megtalálod a turbinamezőt.*

*A Vaskapu-erőmű fáradt lapátjai vannak
Oda kihúzva a szerb oldalon,
Kiterítve és otthagya, a tűző napon.*

*Tűzgyújtás közben ismerkedj meg velük,
Nem bántanak, s ha megkocogtatod őket,
Hallod, hogy nem is konganak,*

*Erősek, valahogy mégis gyöngék,
Leengedett lepkeszárnyak,
Hatalmas, bágyadt elefántfülek.*

*Ha megsül a hús, és dalolni kezdesz,
Ez majd erőt pumpál beléjük,
Ekkor kékebben verik vissza az eget,*

*Ekkor pattanj az egyikre fel,
Ugorj a másikra, harmadikra át,
A másodikra vissza, a negyedikre, ötödikre, és*

*Nevettesd meg őket! vond be őket! oszd meg velük!
Add meg nekik! tedd meg értük! terítsd ki rájuk,
Mert ők is emberek,*

És egész életükben csak húztak.